

El congrés es diverteix

El truc teatral ("...res a les mans, res a les mànigues...") de revestir d'aparença democràtica uns mecanismes creats per a l'exercici de l'autoritarisme, origina situacions de gran espectacle.

Hi ha molta gent convençuda que, d'un moment a l'altre, les Corts sortiran per "peteneras". Fa pocs dies, la cosa va venir d'un través de dit: el president, amb l'enginy estimulat per les intervencions dels procuradors, digué que les paraules del senyor Carazo li recordaven una cançó asturiana que se'n diu "La mina de la Camocha". Es van sentir veus demanant al president que la cantés, però ell es limità a esmentar una part de la lletra que parla de la mar embravida.

El senyor Carazo replicà que a ell també li venia a la memòria una cançó, "Ya se van los pastores". En ésser-li demanat que expliqués el simbolisme de l'al·lusió, el senyor Carazo digué que només significava dues paraules: "sufragi universal".

Aleshores, ja pel pendent de la platxèria al·legòrica, el procurador Esperabé de Arteaga expressà que ell modificaria el títol de la corrandia i en diria: "Volverán los pastores". Era —se suposa— una invocació a la confiança que els senyors procuradors han de depositar en el sufragi universal, quant a no haver de témer que sigui una amenaça per a la seva permanència en els setials.

És llàstima que hagi perdut gas la vocació colonitzadora i marinera i que la hispanitat es decanti pel localisme. D'altra manera, algun procurador, en ple revival de la cançó, hauria pogut evocar "La Cucaracha", del tot adequada a les circumstàncies. És de general coneixement que "La Cucaracha" no podia caminar; segons la versió mexicana —cal creure que és la genuïna—, la dificultat de moviments es devia a la falta de mariguana per fumar. Segons la versió més popularitzada en aquesta banda de l'Atlàntic, "La Cucaracha" no podia caminar degut a la falta d'una pota del darrera. Però tant en l'una com en l'altra, "La Cucaracha" no aconsegueix avançar, fa una passa endavant i dues cap endarrera. No sé si la lletra de "La mina de la Camocha" va tan carregada de simbolisme.

En tot cas, si es consagra el costum de recolzar l'oratoria política amb melodies populars, la tècnica parlamentària canviarà molt. Caldrà pensar en nous muntatges i en noves escenografies. Potser aniria bé que cada procurador, a l'hora d'actuar i quan empenyi el micròfon, pogués comptar amb un cor de senyoretetes encarregades de repetir el recoble de la cançó triada com a fons del discurs. Amb el temps, podria intentar-se la conquesta d'Europa a base de refilets. El cas és que la democràcia a l'espanyola va prenent cos. D'aquí a no res ens la diran amb música. ● PERE CALDERS